

[Grove]

de egentlig skal behandle vedkommende for. Hvis det bliver gennemført, ødelægger vi vort sundhedsvæsen. Patienten bliver et nummer i rækken, og det bliver et behandlersamfund og ikke et patientvenligt samfund.

Vi har jo set afskrækkende eksempler i den retning. Vi kan bare tage socialiseringen i Sverige, der har medført lange ventetider. Det er umuligt at få en lægevagt ud i Sverige, og som en læge fra Sverige selv har sagt: patienterne står i kø, mens lægerne passer deres båd og fritidshus. Er det den slags sundhedsvæsen, man ønsker indført her i Danmark? Jeg kan også nævne verdens første socialiserede sundhedsvæsen, som findes i Sovjet, hvor man har flere læger og flere senge pr. indbygger end her, men til trods for det har man lange ventetider også for almindelig sygdomsbehandling. Ja, man er nået så vidt i Sovjet, at man begynder at betale underhånden for at rykke frem i køen. Man kan vel kalde det lægernes måneskinsarbejde, eller skal vi sige kontraøkonomi? Det er meget udbredt i Sovjet. Er det det, socialdemokratiet lægger op til? Vil man virkelig nu til at eksperimentere med et af verdens bedste systemer, der virkelig fungerer godt, og hvor der er meget få klagemål, for det vil jeg give indenrigsministeren ret i, at det er meget få patientklager, vi i det hele taget har herhjemme.

Hvis socialdemokratiet gennemfører sin sundhedspolitik, vil vi – og det kan man ikke slå stærkt nok fast – udvikle Danmark til et behandlersamfund, der er til for behandlergruppens skyld og ikke for patienternes skyld, og det tager vi meget stærkt afstand fra i det konservative folkeparti. Vi ønsker fortsat, at de patienter, vi har i Danmark, får den bedste, den hurtigste og den billigste behandling for at blive raske igen.

Thorndahl (FP):

Jeg vil godt indledningsvis slå fast, nu da begrundelsen for forespørgslen har været lidt diskuteret, at det er fremskridtspartiets opfattelse, at vi har et sygehusvæsen af noget forskellig kvalitet, men internationalt bedømt er det helt åbenbart, at det rangerer højt. Det er imidlertid naturligvis ikke ensbetydende med, at det ikke kan gøres bedre, og det er bl. a. begrundelsen for denne debat her i dag.

Der er også grund til at hilse debatten velkommen. Den sidste større debat om sygehusvæsenet fandt jo sted i maj 1978 i anledning af indenrigsministerens redegørelse af 3. maj 1978 om prioritering i sundhedsvæsenet. Den daværende indenrigsminister fastslog i sin redegørelse, at det ikke mindst var fremkomsten af perspektivplanredegørelsen i december 1973, der intensiverede debatten om sundhedsvæsenet, og ministeren anførte, at der i PP II blev peget på en række muligheder for en begrænsning af den dengang stærke vækst i sundhedsvæsenets ressourceforbrug. Vor forespørgsel i dag hviler i princippet på det samme grundlag som den debat, der i maj 1978 blev rejst på basis af indenrigsministerens redegørelse.

Specielt om sygehusplanlægningen sagde den daværende indenrigsminister bl. a. – folketingets forhandlinger 1977–78, sp. 9493:

»For sygehusplanlægningens vedkommende må det imidlertid samtidig erkendes, at de fleste af de hidtidige sygehusplaner bærer præg af, at man har stået med et helt nyt og uvant arbejdsredskab uden tilstrækkeligt udviklede planlægningsmetoder. Hertil kommer, at planlægningsarbejdet herudover er stødt på vanskeligheder af forskellig art. Bestræbelserne for en funktionel samordning af sygehusvæsenet har således vakt modstand dels i lokale befolkningsgrupper, der fejlagtigt har opfattet disse bestræbelser som et generelt anlæg mod alle mindre sygehuse, dels hos lægechefer i sygehusvæsenet, der har følt deres traditionelt meget selvstændige ledelsesfunktioner truet. Ønsket om en koordinering af sygehusplanerne med planlægningen for de øvrige dele af sundhedsvæsenet har i øvrigt været vanskeliggjort både af, at der først nu er igangsat en planlægning for praksisområdet, og af, at forskellige myndigheder har haft ansvaret for de forskellige planordninger.

Regeringen er imidlertid indstillet på, at problemerne såvel inden for de enkelte planlægningsordninger som i forbindelse med en samordning af disse skal søges løst snarest.«

Det sagde indenrigsministeren i maj 1978, og da jeg går ud fra, at det indholdsmæssige i ordet »snarest« må indebære, at alle disse problemer nu også er blevet løst siden maj 1978, vil jeg da gerne bede den nuværende indenrigsminister bekræfte, at det faktisk forholder sig sådan, og samtidig bede om en